

relsen for Fattigvæsenet, som naturligtvis maa have Myndighed til at kunne fordre Erstatning af ydet Fattighjælp saavel som til at eftergive denne; og der er heller ingen Tvivl om, at hvis der saaledes sker Eftergivelse af Erstatning for Fattigunderstøttelse, denne Eftergivelse da sker med fuld Retsvirkning. Der staar for Exempel i Grundloven — jeg tror i § 30 — netop med Hensyn til Bølgretten, at Fattigunderstøttelsen skal være refunderet eller eftergivet. Det forekommer mig rigtigere, netop idet man har Opmærksomheden henvendt herpaa, at lade Kommunen selv sjaelne mellem de Trængende, end just at sige i en Lovbestemmelse: Denne skal betragtes som den, der skal have Eftergivelse, og Denne ikke. Naar man anmoder Kommunen om at give Bedkommende Udgang til efter en vis Tids Forløb, under visse Forhold, at henvende sig til Kommunen for at faae Eftergivelse, saa tror jeg heller ikke, at det er noget Uædvanligt, at den vil blive opnaaet, hvor den Bedkommende virkelig er værdig til at modtage Eftergivelse; men desto værre, det er af de Ting, som ikke ville forekomme saa særdeles ofte; thi lige saa vist som det for Mange er en stor Overvindelse at gaa ind under Fattigvæsenet uden for egentlige Sygdomstilfælde, ligesaa vist har den, som først er kommen ind derunder, ondt ved at frigjøre sig; og det gaar ganske vist saaledes, at, naar man først har modtaget offentlig Hjælp, saa værner man sig efterhaanden til det Uheldige og Trykkende, som der er derved. — Med Hensyn til Kapitel 5 skal jeg ogsaa tillade mig nogle faa Bemærkninger. I § 53 bestemmes Begrebet: „fast Fattigunderstøttelse“, og dette er jo ganske overordentlig vigtigt — dette Begreb kan jo i flere Retninger faae Betydning — og for Dieblisset er det vigtigt, fordi der derved gives en Afskillelse mellem, hvad der skal refunderes, og hvad ikke. Der er dog Noget ved denne Redaktion, som jeg ikke synes saa fuldtændig godt om. Jeg kan være enig i, at til fast Fattigunderstøttelse henregnes i intet Tilfælde Udjælp af den i § 26 omhandlede Art eller Understøttelse, som gives Personer, hvis Trang der er Grund til at anse som forbigaende; men saa spørges der til: „saaledes at Understøttelsen kan forventes tilbagebetalt inden lang Tid“. Det er en Forventning, man kan have; men jeg tror ikke, det er heldigt at bringe det ind saaledes, at det bliver en Betingelse for, at Begrebet kommer tilstede; thi derved faar den, der skal fortolke Loven, et vist Spillerum til at sige: det er sandsynligt, eller: det er ikke sandsynligt; men at afveie Noget efter, hvad der er sandsynligt eller ikke, er overordentlig uheldigt. Jeg tror heller ikke, at den Bestemmelse ret ofte vil komme til Anvendelse; thi Refusion er paa ingen Maade hyppig; de Betingelser, der efter Lovforslaget skulle være tilstede for, at den kan fordres, ere ogsaa af den Bessaffenhed, at man ikke saa let kommer dertil, uden hvor der er en tilfældig

Formueforpølgelse ved Arv og deslige. Der er ogsaa i samme Kapitel givet temmelig detaillerede Regler med Hensyn til Maaden, hvorpaa Kommuner skulle hjemsende, og Betingelserne herfor; og der er da navnlig Bestemmelsen i § 55, som maa have til Følge, at Fattigvæsenet altid maa tage Lægesyn over de Personer, der hjemsendes, hvilket jeg anser for uheldigt. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det væsentlig vil komme til at bero paa, hvilken virkelig Betydning man vil tillægge disse Paragrafer. Hvad vil man sige om den Kommune, til hvem der bliver hjemsendt en Person, med Hensyn til hvem disse Bestemmelser ikke ere iagttagne? Skal Bedkommende sendes tilbage, skal Kommunen lade være at modtage ham? Der er Pointet. Hvis Kommunen ikke kan modsætte sig at modtage ham, saa tror jeg ikke, at disse Bestemmelser ville have saa overordentlig stor praktisk Betydning. Det 6te og 7de Kapitel indeholde Bestemmelser, som gaa noget ind i hinanden, og som for mig frembyde nogen Vanstuelighed. I §§ 62—65 gives der forskellige Regler om, hvorledes der skal forholdes med døvstumme, blinde og idiotiske Børns Underhold, saavel som med trængende sindssyge Personers Underholdning i en af Ministeren godkendt Sindsygeanstalt, og det bestemmes da, at det skal være Amtsrepartitionsfonden, som skal godtgjøre Underholdningen for Landkommunernes Bedkommende. Vi have ogsaa tidligere haft Tilfælde, hvor Amtsrepartitionsfonden skulde bære og har baaret Udgifter for Landkommunernes Bedkommende, f. Ex. for saadanne Sindsyge, der ere blevne erklærede for farlige for den offentlige Sikkerhed. Dette er imidlertid et noget vagt Begreb, thi noget Saadant kan jo ske ved en Lægeerklæring, og det er jo ikke saa vanskeligt at erklære, at en Sindsyge er farlig for den offentlige Sikkerhed, men jeg kan dog ikke se, at der her er fastholdt nogen Afskillelse i denne Retning. Det, som jeg har imod §§ 62—65, er egentlig det, at det forekommer mig, at enhver Sognekommune kan, saa snart den har en Lægeattest, sige, at Bedkommende skal indlægges paa en Sindsygeanstalt paa Amtsrepartitionsfondens Regning, og den kan altsaa — om jeg saa maa sige — sige: saaledes skal det være. Deraf følger altsaa, at saa snart det er muligt, maa det ske, og, hvis jeg forstaa det ret, forekommer det mig, at den mere subsidiære Bestemmelse, som findes i Kapitel VII, at „Amtsrepartitionsfonden skal bidrage indtil Halvdelen af Fattigvæsenets Udgifter ved trængende Sindsyges og Idioters Forplejning o. s. v.“ vanskeligt kan komme til Anvendelse. Den kan kun komme til Anvendelse i saadanne Tilfælde, hvor Lægen siger, at Bedkommende ikke skal paa Sindsygeanstalten, men da Kommunen har Interesse af, at Amtet overtager hele Udgiften, og da Lægen altid, om ikke af andre Grunde saa dog af humane Grunde, hvor det er muligt vil